Στο Παλιόκαστρο

Ακολουθήσαμε ένα καρόδρομο μέσα από πυκνά δάση με **βαλανιδιές** και **γαύρα**, και μετά δύο ώρες περίπου φτάσαμε στο
παλιόκαστρο
. Εκεί τελείωνε η μικρή οροσειρά με το πυκνό δάσος, και πριν σβήσει στη μικρή κοιλάδα του ποταμίου που κυλούσε από τα βορινά, τιναζόταν 40-50 μέτρα ψηλότερα και σχημάτιζε ένα λόφο, με ένα μικρό οροπέδιο ως 40 στρέμματα στην κορυφή. Ο λόφος περιτριγυρίζονταν από απότομα βράχια, σχηματίζοντας έτσι ένα φυσικό απόρθητο
κάστρο
, στην κορυφή του οποίου άνθρωποι έχτισαν τα λιγότερο απότομα μέρη του με τείχος από μεγάλες πέτρες, κάνοντας το έτσι απλησίαστο από παντού, και μόνο από το νοτιά μπορούσε να καταπατηθεί, αλλά κι εκεί υπήρχαν ερείπια παλιών τειχών και παραχωμένες τώρα πια τάφροι. Πάνω στο
παλιόκαστρο
, στη βορινή του άκρη, όπου ο βράχος έφτανε μέχρι πάνω, υπήρχαν
σκαλισμένα σκαλιά
, χώροι για κατοικίες και μια μεγάλη χαβούζα, σκαμμένη στενή επάνω επάνω και φαρδιά όσο βάθαινε, ίσως για
ντεπόζιτο νερού ή για φυλακές
, όπως πολλοί πίστευαν. Ο λόφος, μετά τα απότομα βράχια, κατέβαινε ομαλά δασωμένος γύρω γύρω από αδιαπέραστα συμπλέγματα δέντρων, θάμνων, αναρριχητικών και χορταριών. Αυτή την εποχή ήταν όλα καταπράσινα κι ανθισμένα. Και υπήρχαν όλων των ειδών τα αγριόφρουτα στις εύφορες πλαγιές, απ' όπου,
σε μια-δυο μεριές, ανάβλυζε κρύο και χωνευτικό νερό
. Πιο πέρα, νοτιοανατολικά, άρχιζαν οι βοσκές και τα δάση, που τελειωμό δεν είχαν.

Σαν φτάσαμε, στρίψαμε κατά το λόφο όπου, στα ριζά των βράχων, νοτιοανατολικά, είχε τις **καλύβες**, τα **μαντριά** και τους σκελετούς από 2 σπιτάκια ο παππούς. ……. προχωρήσαμε παραπέρα στο πιο κατάλληλο μέρος, και βαλθήκαμε να κοιτάμε το καινούργιο μέρος.- Πραγματικά βλοημένο μέρος, είπε ο παπάς. Μετά το βουνό ο κάμπος, όλα τους είναι τόσο με μέτρο καμωμένα που βλέπεις παντού το χέρι του Δημιουργού.-

Είναι ένα απομεινάρι απ' τον παράδεισο, συμπλήρωσε ο παππού-Δημητρός, και για τη

φυσική του ομορφιά μα και για την ποικιλία των
άγριων καρπώ ν
που υπάρχουν εδώ. Θ' αρχίσουμε τώρα σε λίγο από τα χαμοκέρασα (άγριες φράουλες), θα γίνουν ύστερα τα μούρα, τα βατόμουρα, τα αγριοκέρασα, αργότερα θα ωριμάσουν τα αχλάδια, τα κορόμηλα, τα ξινόμηλα, τα κράνα, και θα τελειώσουμε με τα τσάπουρνα και τα
φουντούκια
. Ξέχασα τα δαμάσκηνα, υπάρχει να εκεί, κοντά στο ποταμάκι, δάσος ολόκληρο από δαμασκηνιές και βγάζουν ειδών ειδών δαμάσκηνα, κόκκινα, μαύρα, κίτρινα, μακρουλά, στρογγυλά και όλα μέλι γλυκά και μυρωδάτα. Όλα τα φρούτα ταιριάζουν κάθε χρόνο, δεν τα πειράζει ούτε πάχνη, ούτε αρρώστιες, ούτε κάμπιες. Χωρίς καμιά ανθρώπινη φροντίδα ανθίζουν τα δέντρα, καρπίζουν και ωριμάζουν μόνο με τη δύναμη του Θεού. Έτσι θέλησε ο Θεός να μας δείξει πόσο καλά θα ζούσαμε στον παράδεισο, πριν απ' το αμάρτημα και την ανυπακοή.- Είναι πραγματικά ένα κομμάτι απ' τον παράδεισο, είπε κι ο παπα-Θεοδόσης.-

Είναι
απομεινάρι απ' τον παράδεισο
, ξανάπε ο παππου-Δημητρός.- Και τι κόσμος δεν περνά από δω κάθε χρόνο, όλα τα παιδιά από τα γύρω χωριά έρχονται και τρώνε απ' το αντίδωρο αυτό του Θεού, όλοι οι φτωχοί βρίσκουν λίγη απόλαυση και ξενοιασιά στ'
όμορφο τούτο μέρος
.

Απόσπασμα από το μυθιστόρημα 'Απομεινάρια παραδείσου' του Γουδουσάκη Σωτήρη